

ZAMYŠLENÍ K PRVNÍMU ČTENÍ

Dal ti pokrm, který jsi neznal ani ty ani tvoji otcové. Deuteronomium představuje sbírku vášnivých homilií, jejichž námětem je Zákon a dar půdy, základní události velké epopeje Exodu. Osmá kapitola byla správně definována jako příkazání pro dobu blahobytu: Izrael se totiž usadil v Palestině, holduje nyní uselbě konzumistické civilizaci, těší se pokroku, ale zároveň se ocitá v nebezpečí "prvotního" hříchu pýchy a soběstačnosti. "Pamatuj" se stává nyní základní výzvou Deuteronomia: je to synonymum "uvěření", snahy o obnovení někdejší smlouvy s Bohem, která je za blahobytu jednoduše "zapomenuta" v náboženské lhostejnosti. Biblické "pamatuj" znovu uvádí věřícího do dějů, se týkajících jeho spásy, zpřítomňuje dnes minulé události. A tento význam slova "památka" dává také Nový zákon eucharistií.

Možíš řekl lidu: "Pamatuj na celou cestu, po níž tě vedl Hospodin, tvůj Bůh, čtyřicet let na poušti, aby tě pokořil, aby tě zkoušel, aby poznal, co je v tvém srdci, zda budeš zachovávat jeho příkazy, nebo ne. Pokořil tě, dal ti pocítit hlad a nasýtil tě manou, kterou jsi neznal ani ty ani tvoji otcové, aby tě poučil, že člověk nežije pouze chlebem, ale že člověk může žít vším, co vychází z Hospodinových úst. Nezapomeň tedy na Hospodina, svého Boha, který tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví, který tě vedl po velké a strašné poušti, kde byli ohniví hadi a štíři, po pustini bez vody, který pro tebe vyvedl vodu z nejtvrďší skály, který tě sytil na poušti manou, kterou tvoji otcové neznali."

EVANGELIUM

Ježíš řekl zástupům: "Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe. Kdo bude jíst tento chléb, bude žít navěky. A chléb, který já dám, je mé tělo, obětované za život světa." Židé se mezi sebou přeli a říkali: "Jak nám tento člověk může dát jíst svoje tělo?" Ježíš jim řekl: "Amen, amen, pravím vám: Když nebudete jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den. Vždyť mé tělo je skutečný pokrm a má krev je skutečný nápoj. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm. Jako mne poslal živý Otec a já žiji z Otce, tak i ten, kdo jí mne, bude žít ze mne. To je ten chléb, který sestoupil z nebe; ne takový, jaký jedli naši otcové, a umřeli. Kdo jí tento chléb, bude žít navěky."
(Jan 6,51-58)

Mé tělo je skutečný pokrm a má krev je skutečný nápoj. Verše z proslulé řeči o chlebě života, kterou přednesl Pán Ježíš v synagoze v Kafarnau, obsahují zlomek eucharistické homilie prvotní církve. V liturgii přijímá a s radostí hlásá dar "věčného života", tj. božského života, věnovaný věřícímu, který "požívá tělo a krev" Krista pod znameními chleba a vína. Zkušenost dokonalého společenství s Bohem ještě zdůrazňuje to, co pokládají učenci za "konsekrační formulí", užívanou v janovských církevních obcích, která je zachována ve verši 51 se svým původním aramejským pozadím ("maso" místo "tělo", které je výrazem spíš řeckým). Slyšme ji ještě jednou v její prostotě a v její bohatosti: "Chléb, který já dám, je mé tělo, obětované za život světa." **(Pramen: vira.cz)**

MODLITBA

Bože, tak velmi si potřebuji každý den najít čas

a plně se soustředit na tvé slovo.

Pomoz mi objevit, kde jsou mé „časové rezervy“,

které bych mohl věnovat soustředěnému rozjímání tvého slova.

Starý Zákon



Nový Zákon

MYŠLENKY PRO ŽIVOT

- Tragédie života není to, že něco umírá mladé, ale že zestárne a stane se nepěkným.
- Věřící, který nikdy nepochyboval, nedokáže obrátit nikoho pochybovačného.
- Člověk si musí najít svou cestu. Jestli jí opravdu hledá, najde ji velmi brzy. Potom se jí ale musí držet, nebo zabloudí.

VÁCLAV č. 21. (2017)

18.6.2017

SLAVNOST TĚLA A KRVE PÁNĚ

TÝDENÍK

ŘÍMSKOKATOLICKÉ FARNOSTI

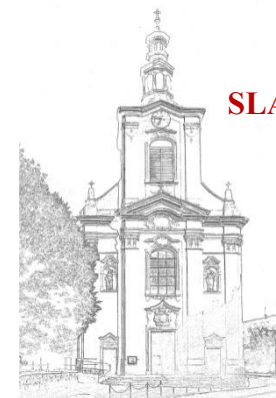
sv. Václava v Lovosicích

Zahradní 32/2,

410 02 Lovosice

webové stránky:

farnostlovosice.cz



PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY:

LOVOSICE	Út – v 17.30
	St – v 17.30
	Čt – v 7.30
	Pá – v 17.30 ale 23.6. v 16.30
	Ne – v 9.00
SULEJOVICE	Ne – v 10.30
MILEŠOV	Pá – v 9.00 (zámecká kaple)
VELEMÍN	So – v 10.00
LUKAVEC	Út 20.6. 2017 v 15.00

+ Út – modlitební skupina v 16.30

+ 24. června, 15.00 h - v katedrále v Litoměřicích bude

vysvěcen na kněze jáhen Jiří Landa

INTENCE MŠÍ SV. s červnovou pobožností



Ne 18.6. 2017 v 9.00 za †

Sulejovice v 10.30 za † manžela Ladislava Matouše

Čt 20.6. 2017 za † rodiče Kartákovy, sestru a vnučku

Ne 25.6. 2017 v 9.00 za živou a zemřelou rodinu Prunzovu, Sadilovu, Jirátovu a Bartlíkovu

Sulejovice v 10.30 za † manželé Jarmilu a Vlastimila Lancovy

„YOUCAT“

(Katechismus Katolické Církve v otázkách a odpovědích)

245. Jaké účinky má svátost nemocných?

Svátost nemocných uděluje útěchu, pokoj a sílu a nemocného v jeho nouzi a utrpení spojuje hlubokým poutem s Kristem. Vždyť náš pán sám na svém těle prožil náš strach a úzkosti i naše bolesti.

U mnohých tato svátost vede k tělesnému uzdravení.

A chce-li si Bůh někoho povolat k sobě, dává mu v této svátosti sílu ke všem tělesným i duševním zápasům na jeho poslední cestě.

Nemohl-li se nemocný vyzpovídat, působí svátost nemocných také odpuštění hříchů.

Mnozí nemocní se obávají této SVÁTOSTI a odsouvají ji na nejzazší možnou mez, protože domnívají, že si jejím přijetím podepisují rozsudek smrti. A přece platí pravý opak: svátost nemocných je určitým druhem životního pojištění. Kdo jako křesťan doprovází nějakého nemocného, měl by mu pomoci odložit zbytečný strach. Ti, kteří se ocitají v závažném ohrožení života, většinou sami vytuší, že v daném okamžiku je nejdůležitější se okamžitě a bezpodmínečně přimknout k tomu, který přemohl smrt a je život sám: k Ježíši, Zachránci.

PAMÁTKY V TÝDNU

19. června – nez. pam. **Romualda**, opata

NĚKDO MUSEL ZEMŘÍT, ABYCH JÁ ŽIL

Narodil se r. 952 u Ravenny při východním pobřeží Itálie jako syn vévody Sergia. Ovlivněn svými rodiči prožil své mládí až do 20. roku holdující světským požitkům. Tropil výtržnosti, měl rád hlučné pitky, lehké ženy, honitbu a další radovánky. Pak se stal svědkem sporu, který končil soubojem jeho otce s jedním příbuzným kvůli kousku pozemku. Romuald byl pozván za svědka souboje, v němž otec příbuzného zabil. Hrozná skutečnost, na níž cítil Romuald podíl, jím otřásla. Poznal křehkost života a marnost touhy po majetku i prázdnotu všech světských radostí. Rozhodl se 40 dní strávit v benediktinském klášteře sv. Apolináře v blízké Classe. V samotě se zamýšlel nad smyslem života a dospěl k rozhodnutí ten svůj dosavadní život změnit. Viděl pravdu a cítil i to, že "někdo musel zemřít, abych já žil". Teprve smrt při souboji ho dovedla k myšlence na hroznou věčnost, kdyby v dosavadním způsobu života pokračoval. Uvědomil si však také, že ten, kdo musel zemřít, aby on mohl mít věčný život, byl Ježíš. Proto se rozhodl pro kající život a poprosil o přijetí do kláštera i o dovolení složit sliby.

Disciplína, která v klášteře panovala, se mu brzy zdála příliš slabá. Snažil se o přísnější dodržování původní řehole sv. Benedikta, ale svým postojem vzbuzoval nevoli ostatních mnichů. Po třech letech si vyzádal souhlas k odchodu do neobydleného kraje u benátské laguny, aby tam žil jako poustevník. Duchovního vůdce a učitele si našel ve starším poustevníku Marinovi, který v tom kraji žil. Oba dva se později setkali v Benátkách s věhlasným opatem Guarinem, který přišel z kláštera ve východních Pyrenejích, který byl považován za významné středisko řeholní obnovy. Ta měla původ v benediktinském klášteře Cluny ve Francii.

Romuald s Marinem se rozhodli jít s Guarinem a připojil se k nim i Petr Urseoli, dosavadní dóže (nejvyšší volený představitel

v Benátkách), který složil svůj úřad a stal se mnichem. A také ještě dva další občané města. Kvůli Petrovi skupina odešla v tajnosti. Vydali se přes Lombardsko a jižní Francii až na španělské pomezí do kláštera v Euxaně. Romuald si v blízkosti kláštera zřídil poustevnu a byl Petrovi duchovním vůdcem. O zbožném a asketickém poustevníku Romualdovi se brzy roznesla pověst a za duchovního rádce ho toužilo mít mnoho lidí. Kolem něj se vytvořila skupina učedníků, kterým byl vzorem duchovního života a kteří se podle jeho slov řídili.

Po třech letech se Romuald dozvěděl, že jeho otec ze strachu před krvavou mstou vstoupil do kláštera sv. Severa u Raveny. Řeholní život ho ale neuspokojoval, tak se chystal vrátit do světa. Na tuto zprávu Romuald reagoval rychlým odjezdem do Raveny. Po shledání otce přemluvil, aby klášter neopouštěl a žil v něm kajícím, načež sám dál žil poustevnickým životem v tamním italském kraji.

O velikonočních r. 998 z nařízení Oty III. měli mniši u sv. Apolináře v Classe si zvolit nového opata a rozhodli se pro Romualda. Ten se zdráhal hodnost přijmout a podvolil se až na naléhání císaře. Přísný způsob Romualdova vedení vedl ke vzdoru mnichů a tak opatskou hodnost v císařově přítomnosti složil, protože nechtěl nést zodpovědnost za jejich neukázněnost. Odešel pak do Říma a navštívil klášter Monte Casino. Cestoval i po dalších klášteřích s propagováním původních pravidel sv. Benedikta a některé obnovil.

Počátkem roku 1012 v Toskánsku s několika druhy u odlehle vesnice biskupství Fiésole zřídil poustevnickou osadu. Pak se setkal s panem Maldoli z Arezza, který měl na pohoří bukových lesů pozemek. Ten předtím ve snu viděl na pozemku vysoký žebřík, po němž do nebe vystupovali a sestupovali bílé odění mniši. Byl viděním natolik ovlivněn, že pozemek 50 km severně od Arezza nabídl Romualdovi, který na něm s druhy vystavěl svatyňku a poustevnické chýšky. Osada byla nazvána Camaldoli. Byl to počátek kamaldulského řádu jako benediktinské větve s velmi přísnými pravidly. Zejména se jednalo o cvičení v mlčení a postu o chlebě, zelenině a vodě. Chodili v bílém hábitu, bosí s oholenou hlavou a dlouhou bradkou. Romuald od nikoho nevyžadoval, co sám nedělal. Když pocítil blízkost smrti, připravoval se na ni v osamělé cele ve Val di Castro. Ten klášter v minulosti také založil. Zemřel ve věku 75 let. Po pěti letech, v roce 1032 byl prohlášen za svatého.

Kamaldulský řád potvrdil papež Alexander II. v roce 1072. Romualdovi ostatky byly přeneseny do kostela sv. Blažeje ve Fabrianu u Ancony v roce 1481.

19. června – nez. pam. sv. Jana Nepomuckého Neumanna, biskupa

21. června – pam. sv. Aloise Gonzagy, řeholníka

22. června – nez. pam. sv. Paulína Nolánského, biskupa; nebo sv. Jana Fishera, biskupa, a Tomáše Mora, mučedníků

23. června – slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova

24. června – slavnost Narození sv. Jana Křtitele

25. května – 12. neděle v mezidobí

SLAVNOST TĚLA A KRVE PÁNĚ (BOŽÍHO TĚLA)

Svátek, který katolická církev slaví ve čtvrtek po svátku Nejsvětější Trojice, aby zvlášť oslavila - eucharistii.

Po 2. vatikánském koncilu se tento svátek nazývá slavnost Těla a krve Páně. Svátek zavedl Urban IV. r. 1264 po zázraku v Bolseně. Roku 1314 byl potvrzen Klementem V. Od 15. stol. se po celé církvi rozšířil zvyk - procesí. (zdroj: encyklopedie.cz)

Církev zakouší, jak se stále naplňuje Kristův příslib:

„Hle, já jsem s vámi po všechny dny...“

Církev žije z eucharistie a v rozmanitých formách zakouší, jak se stále naplňuje Kristův příslib: „Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa!“ (Mt 28,20). V eucharistii se církev raduje z této přítomnosti s jedinečnou intenzitou, neboť chléb a víno se proměňují v tělo a krev Pána. Když o Letnicích církev, lid nové smlouvy, začala své putování k nebeské vlasti, Nejsvětější svátost nadále pravidelně doprovázela její dny a naplňovala je důvěryplnou nadějí. Kristus nám skrze přijímání svého těla a krve předává také svého Ducha.

Eucharistická oběť je „zdrojem a vrcholem celého křesťanského života“

Eucharistická oběť je „zdrojem a vrcholem celého křesťanského života. „Vždyť nejsvětější eucharistie obsahuje celé duchovní dobro církve, Krista samého, našeho velikonočního Beránka a živý chléb. Skrze své tělo, Duchem Svatým oživované a oživující, dává lidem život“. Proto církev stále upírá svůj pohled na Pána ve Svátosti oltářní, v níž odhaluje plně vyjádření jeho nesmírné lásky.

Nemusíme čekat na věčný život až po smrti

Ten, kdo se živí Kristem v eucharistii, nemusí čekat na věčný život až po smrti: má jej už na zemi jako prvotinu budoucí plnosti, která pojme člověka v jeho úplnosti. V eucharistii totiž dostáváme také záruku tělesného vzkříšení na konci světa: „Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má věčný život a já ho vzkřím v poslední den“ (Jan 6,54).

Vybráno z ECCLESIA DE EUCHARISTIA (Encyklika Jana Pavla II.) 2003

